

CYRUS OSTERHUS

„UMOUNĚNEC“

*Vzrušující příběh o spasení
lupičské bandy*

Vytištěno v USA
v PILGRIM PRESS, INC.
P.O. Box 1832
Elkton, Maryland 21922

VZRUŠUJÍCÍ PŘÍBĚH O MOCI EVANGELIA PÁNA JEŽÍŠE KRISTA

Tento příběh o bývalém vězni byl přeložen z němčiny, do které byl přeložen z ruštiny. Původní překladatelé se snažili zachovat jednoduchost autora, tomu se podřizujeme i v anglickém překladu s nadějí, že pro mnohé bude jeho čtení požehnáním. Příběh potvrzuje slova v Římanům 1 1:33,36: „Ó hlubokosti bohatství i moudrosti i umění Božího! Jak jsou nezpytatelní soudové jeho, a nevystižitelné cesty Jeho! Nebo z Něho, a skrze Něho, a v Něk jsou všechny věci, jemuž sláva na věky. Amen.“

Karel Lukeš

(Rev. Karel Lukeš byl misionářem Křesťanské a misionářské aliance v Chile, v Jižní Americe před tím, než byl přeložen do své rodné země, do Československa v souvislosti s programem American European Fellowship. V šestnáctém roce bylo jeho rozsáhlé působení zastaveno okupací nacistů, s níž měl osobní zkušenost téměř šest měsíců. Tento praktický kontakt s Evropou ručí za příběh, který přeložil. Po II. světové válce se vrátil.)

I.

Přezdívku „Umouněnc“ dostal Pavel , když mu bylo pouhých osm let za zvláštních okolností, které zmíníme později. Jeho skutečné příjmení bylo Tichomirov. Byl synem rolníka v jedné z nejchudších vesnic v gubernii Mogilevo. Rodinu tvořili otec, matka a dvě děti - desetiletá Saša a osmiletý Pavel. Žili poklidně, vyznávali pravoslavné náboženství a těšili se úctě nejen obyvatel vesnice, ale i celého okresu.

O svátcích k nim obvykle přicházel na návštěvu místní pravoslavný kněz, aby si s otcem zahrál karty – ne pro peníze, jen, aby jim čas lépe utekl. Někdy hráli „dulački“ a pak ten, kdo prohrál, musel strpět, že mu vítěz hodil balíček karet na nos. Pokud měl některý z hráčů peníze, poslal děti pro kořalku, která je pak rozveselila. Kněz, kterého oslovovali „Bátuško“, říkával: „Když člověk pije s mírou, tak to není žádný hřích. Dokonce i Pán Ježíš byl rád veselý a na svatbě v Cana změnil vodu ve víno.“

Děti je při hře rády pozorovaly a se zvláštním zájmem sledovaly, jak se knězův nos stále víc a víc zbarvuje do červena – nevěděly, zda to bylo z pití nebo z četných ran kartami, které na něj otec často a obratně házel, protože obvykle vyhrál. Dobrosrdečný kněz často varovně říkával: „Nikomu nic nedluž a co budeš činiti jiným, bude činěno tobě.“

Tento rozpustilý život však rychle skončil. Několik špatných sklizní za sebou přinutilo rolníky ze Sosnovky, aby začali uvažovat o odchodu na Sibiř. Hovořili o tom ve skupinách i mezi sebou a nakonec se rozhodli, že vyšlou posly, kteří jim vytipují vhodnou půdu v jednom okrese na Sibiři. Protože byl Tichomirov bystrý a zkušený, byl i on mezi těmito hledači. Po třech měsících se poslové vrátili. Nalezli půdu v tomské gubernii. Rolníci rychle prodali svoje pole i domy a vyrazili na cestu. To bylo v roce 1897.

II.

Cesta vlakem ubíhala jen pomalu a bylo třeba dělat dlouhé přestávky na křižovatkách v Samaře, Čeljabinsku a Omsku. Rolníci museli čekat celé týdny, než vlaky pokračovaly v cestě, a tábořili dny i

noci na podlaze malých nádražíček. Převařená voda nestačila pro všechny a na teplé jídlo z restaurace neměli peníze. Tak tito chudáci zahnali hlad sušeným slanečkem nebo jinou rybou a uhasili žízeň nepřevařenou vodou. V důsledku toho bylo mnohým špatně a začala řádit cholera. Choroba postihovala zejména staré lidi.

Na posledním úseku cesty před Tomschem onemocněl pan Tichomirov. Všechny příznaky naznačovaly, že je to cholera. Ke zděšení jeho ženy a dětí byl vysazen na jedné zastávce z vlaku a odvezen do kasáren, kde byli lidé s infekčními chorobami. Bylo jen přirozené, že paní Tichomirovová a její děti také vystoupily z vlaku. Utábořily se nedaleko od kasáren za sněhovým válem podél kolejí. Na stav otce se chodily ptát každý den, ale zprávy byly den ode dne smutnější.

Po třech dnech oznámila utrápená matka svým dětem, že je nemocná. Byla to srdcervoucí scéna, když matku odnášeli na nosítkách od plačících dětí. V ní ztratili svoji poslední podporu. S těžkým srdcem se matka s dětmi rozloučila s vědomím, že už je asi nikdy nespátí. Ale horší byla pro ni představa, že její milované děti se stanou sirotky v cizině.

Když matku odváželi do kasáren, zoufale děti běželi za vozem až k těžkým kasárenským dveřím, které se jim zabouchly před nosem. Jak osamělí a nešťastní byli Pavel a Saša! Jako smyslů zbavení běhali okolo kasáren a volali nejdříve otce a pak matku. Jediné odpovědi, které se jim dostalo, byl hrubý křik stráží, které jim hrozily bičem, pokud od kasáren nezmizí. Ale děti nepřestávaly plakat a prosit, aby je pustili dovnitř. Chtěly zemřít se svými rodiči, protože cítily, že bez nich nemohou žít. A tak běhaly okolo kasáren až do noci, kdy jim chlad připomněl, že za sněhovým válem nechaly teplé oblečení a nějaké další věci. Když se však na vrátily na místo, kde tábořily se svou matkou, než onemocněla, po jejich věcech nebylo ani památky. Bylo jasné, že jim někdo těch několik ubohých věcí ukradl.

III.

Děti přelezly sněhové vály a přitulily se k sobě, aby se zahřály.

Starší Saša se o svého malého bratra velmi bála. Celou noc, která jí připadala jako věčnost, nezamhouřila oko. Jakmile se Pavel vzbudil, pospíchaly děti znovu ke kasárnám. První stráž, kterou potkaly jim řekla: „Už sem nechod'te. Ráno jsme vynesli tělo vašeho otce a vaše matka pravděpodobně zemře dnes.“

Bylo nemožné přinutit děti, aby odešly od kasáren. Znovu a znovu se snažily v oknech někoho zahlédnout a volaly svoji matku. Ztiší se také její milovaný hlas navždy? A bude z ní zítra ráno pouze studená mrtvola? A ano, večer jim bylo řečeno, že matka před hodinou zemřela. Za sněhovou hradbou si děti padly do náručí a hořce se rozplakaly. Tu noc nespal ani Pavel. Seděl opřený o sněhový val a hleděl do dálky, až tam, kde se koleje jakoby ztrácely z očí. Ve své dětské mysli si znovu promítal událostí několika posledních dnů. Když nakonec uviděl blížící se vlak, řekl: „Sašo, já už bez otce a matky žít nebudu. Pojd', lehneme si na koleje. Lokomotiva nás přejede a pak bude po nás. Proč bychom měli dál žít? Kam bychom šli a komu bychom k čemu byli?“ S těmito slovy vzal Pavel Sašu za ruku a táhl ji ke kolejím.

Saša se zděsila. Vzala bratříčka do náručí a vzlykala: „Ne, ani za nic se nenechám přejet vlakem. A tebe taky nepustím. Mám strach! Je to něco hrozného.“

„Nech mě jít, půjdu sám!“ plakal hoch.

Zatím vlak přejel. Pavel padl obličejem k zemi a začal naříkat: „Proč jsi mne zadržela? Já už nechci žít.“ Sestra však na něj začala vlídně mluvit, aby přestal myslet na takové hrůzy. Za dlouho, když se uklidnil, slíbil, že už nebude na smrt myslet a nenechá ji na světě samotnou.

Poté se děti ve svém útočišti k sobě přitulily a čekaly na rozbřesk rozhodnuty, že ráno se půjdou podívat na hrob rodičů. Mrznoucím a hladovým dětem připadala chladná noc nekonečně dlouhá. Konečně vyšlo slunce a děti spěchaly na hřbitov, kde byli v rohu na vyhrazeném místě pohřbeni ti, kteří zemřeli na infekční choroby. U brány děti poprosily hlídače, aby je pustil dovnitř a ukázal jim hrob jejich rodičů.

Ale ten člověk jen hrubě odsekl: „Víte kolik jich sem přinesli jenom včera večer? Jak mám vědět, kdo je tady pohřben? Kromě toho je obvykle házíme do jedné jámy, někdy je jich v jedné až dvacet.“

S nepořízenou tedy děti hleděly očima červenýma od pláče trhlinami v plotu na nepravdělné vyvýšeniny náhrobků z čerstvé hlíny. Stály tam dlouho a s pláčem hleděly na hroby, dokud je hlídač neoděhnal. Zlomeny smutkem se děti ruku v ruce vrátily ke sněhovým hradbám, které byly svědky jejich kruté zkušenosti posledních pěti dnů včetně rozloučení s milovanou matkou. Toto místo se nyní stalo druhým domovem osiřelých dětí. Chráněny těmito hradbami začaly uvažovat, co dál.

IV.

Pouhá myšlenka, že by je mohli zavřít do sirotčince, se jim zdála hrozná, přesto si ale uvědomily, že by to byla záchrana před hladem, který se ozýval stále intenzivněji. Jejich skromné zásoby jídla a peněz zmizely s ostatními věcmi. Na osamělé, mrznoucí a hladové děti padl strach, i když vysoko nad nimi skřiváci vesele vyzpěvovali svou jarní píseň a paprsky slunce pozlatily vše kolem nich. V srdcích sirotek byla temná noc. Společný zármutek bratra a sestru přiblížil. Saša se snažila být matkou svému bratříčkovi. Políbila ho a snažila se ho uklidnit: „Neměli bychom propadat zoufalství, můj drahý. Pán Bůh nás neopustí.“

Zrovna když se děti rozhodly, že půjdou podle kolejí do nejbližší vesnice, aby si vyprosily kousek chleba, ozval se nad nimi hrubý hlas: „Co tady děláte? Ke komu patříte?“ Objevil se před nimi neznámý člověk v uniformě a zkoumavě se na ně podíval. Děti to zmátlo natolik, že nebyly schopny najednou říci, že jsou děti přistěhovalců a že nedávno ztratily rodiče. Ten neznámý jim přikázal, aby šly s ním a zavedl je na místní úřad.

Tam bylo rychle rozhodnuto poslat je do sirotčince, kam ale nechtěly, protože by to znamenalo, že se budou muset rozdělit. Dívčí sirotčinec byl několik stanic vlakem odtud. Úředníci ale nedbali proseb a slz dětí, a Pavla odvedli do několik mil vzdáleného chlapeckého

sirotčince, zatímco Sašu posadili na vlak a poslali do dívčího. Zármutek dětí při loučení se nedá popsat, protože v sobě ztrácely to, co jim jedině na světě zbylo.

Pavel byl poslán do sirotčince, kde už bylo umístěno 300 chlapců. Mnoho z těch, kteří už tu byli dlouho, bylo velmi zlomyslných, protože si zvykli na své prostředí. Chlapci nového příchozího pozdravili hrubými žerty, štulci a ústrky. Za týden Pavel nemyslel na nic jiného, než jak ze sirotčince uprchnout. Všechno, co ho obklopovalo, počínaje lhotejností k potřebám dětí, hrubým chováním chovanců, nepřetržitým handrkováním a pranicím a konče strašnou polévkou ze sušených ryb, se pro něj stalo neúnosným. Hoch číhal, až nadejde vhodný okamžik k útěku.

Chlapci měli zakázáno opouštět sirotčinec bez doprovodu, ale Pavel se neodvážil otálet. Vyplížil se za tmy, přešel prkennou hradbu v místě, kde nebyla moc vysoká, a běžel ze všech sil na opačnou stranu od trati, jako by byl pronásledován. Asi čtyři míle od sirotčince začínal hluboký les. Pavel se trochu uklidnil, když se dostal až sem. Už neběžel, pouze šel a snažil se dostat co nejdál od sirotčince a přitom se neztratit od okraje lesa. Šel tak dlouho, až už se únavou neudržel na nohou a tak si našel místo pod stromem, lehl si a za chvíli tvrdě spal. Zdálo se mu, že ho našli a odnesli zpátky do sirotčince, kde ho zbili a nepřetržitě lili strašnou polévku ze sušených ryb do jeho otevřených úst.

V.

Teplé jarní slunce už stálo vysoko na obloze, když se malý uprchlík probudil. Kakofonie ptáčků zpěváků ho téměř ohlušila. Vypadalo to, jako by se malí opeřenci chtěli pochlubit svým uměním před vešelcem, co pronikl do jejich zelené domény. Pavel se probral a začal přemýšlet, co udělá dále. Rozhodl se, že vrátí do rodné Sosnovky, jméno své oblasti ani okresu nezapomněl. Jaký to býval krásný život v Sosnovce! Pamatoval si na nádhernou říčku, kde se koupal a chytal ryby spolu s ostatními dětmi. Ještě před tím, než se vydá na cestu, by rád uviděl svou milovanou sestru, ale kde a jak by ji mohl najít? Kromě toho ho děsila myšlenka, že by ho našli a odvedli zpátky do sirotčince. Proto

se statečně rozhodl, že bude pokračovat, aby se dostal co nejdále od toho nenáviděného místa. Později se vypotá na cestu do své rodné vesnice.

Kromě jedné vesnice, kde si vyprosil chleba, se celý den vyhýbal lidským obydlím. Když ho přepadla druhá noc, zašel dále a hlouběji do lesa, aby ji zde přečkal. Lehl si pod vysoký strom a brzy tvrdě usnul. Před rozbřeskem ho probudil políček a někdo na něj zařval: „Hej, vstávej chlapče! Proč tu ležíš? S kým tady jsi?“ Když se Pavel probral, uviděl před sebou tři po zuby ozbrojené chlapy. Strašně se vyděsil. „Neboj se, nic ti neuděláme. Řekni nám, jak jsi se sem dostal.“

Když Pavel viděl, že ti muži nejsou ze sirotčince, po pravdě jim pověděl, čím prošel, i kam má namířeno. Muži pozorně poslouchali, ten bystrý a odvážný chlapec se jim zalíbil. Po krátké rozpravě se rozhodli, že ho vezmou s sebou, „aby nezahynul,“ jak řekli. „Z takového mládence může ještě něco být. Nebál se utéci ze sirotčince a teď chce úplně sám podniknout dlouhou cestu do rodné vesnice! Musíme ho jen vychovat po našem.“

Muži řekli chlapci o svém rozhodnutí a přitom vychvalovali svůj způsob života a slíbili mu, že s nimi se mu povede dobře. Pavel se jim neodvážil odporovat, protože se bál jejich zbraní. Zašel s nimi hluboko do lesa, kde na malé pasece na ně čekal mladý silák s koňmi. Ten Pavla popadl pod pažemi, vytáhl ho nahoru, posadil ho před sebe na koně a celá skupina odklusala. Po dlouhé jízdě po klikatých cestičkách konečně zastavili. Koně někdo odvedl a muži s Pavlem v závěsu se proplazili otvorem pod stromy poraženými při vichřici. Po několikaminutové chůzi hlubokým lesem přišli na mýtinu, kde bylo asi dvacet lidí, většinou ozbrojených, včetně několika žen. Všichni se dívali na špinavého a otrhaného Pavla. Začali ho bombardovat otázkami, chtěli vědět, kdo je a odkud je. Jeden z mužů, patrně vůdce bandy se ho zeptal: „Jak se jmenuješ?“

„Pavel!“ odpověděl chlapec pevně.

„A příjmení?“

„Tichomirov.“

„Takové jméno se mezi nás nehodí, od nynějška se budeš jmenovat Umounězec, protože jsi tak špinavý a umouněný,“ řekl ten muž. Od té doby Pavel neznal jiné jméno než Umounězec, které se všem velmi líbilo.

Teď už Pavlovi došlo, že se dostal do lupičského doupěte. Pomalu se začal seznamovat s novým životem a nakonec se mu dokonce zalíbil. Bezstarostná svoboda, dobré jídlo, veselá a povznesená nálada – všechno to přispívalo k tomu, že se k těm lidem choval kamarádsky a přestal myslet na Sosnovku. Pouze na svou sestru Sašu nemohl zapomenout, každá myšlenka na ni ho rozesmutnila, protože předpokládal, že už není na živu.

Malý „umounězec“ se brzy stal miláčkem všech lupičů a všem zpříjemňoval volný čas. Začal se také zajímat o jejich dobrodružství a netrpělivě čekal na každý nový lup. Den po dni se víc a víc seznamoval s novým životem a brzy zapomněl, že ho rodiče učili, že krást je hřích. Našel dokonce zalíbení v prozkoumávání uloupených věcí a naslouchání příběhům lupičů vyprávěných po „práci“, jak tito nazývali svoje špatné řemeslo.

VI.

Zatím uběhlo osm let a teď již šestnáctiletý Umounězec se aktivně zapojil do loupení a plnění bandy. Díky své statečnosti, bystrosti a schopnostem se brzy stal pomocníkem vůdce. Jejich působení terorizovalo obyvatele v okruhu sedmdesáti pěti mil. Hluboký les napomáhal tomu, že lupiči mohli nerušeně řídit. Vypadalo to, že není nikdo, kdo by je mohl najít a zastavit jejich kousky. Oloupili každého, kdo jim padl do rukou, a nezřídka i vraždili.

Ale všechno má svůj čas. Jedna událost, velmi jednoduchá věc, přinesla naprostou změnu do života lupičů. Část bandy vedená Umouněncem přepadla dva muže, kteří projížděli lesem. Oloupili je a pak je zabili. Kromě tří rublů a padesáti kopějek si vzali jejich koně, šaty a boty.

V jednom z pytlů s různým náradím našli lupiči dvě knihy.

Napřed chtěli knihy vyhodit, ale pak je napadlo, že se budou hodit na cigaretový papír, a tak si je Umouněncem dal ke svým věcem. Večer, když si znovu prohlížel lup dne, vytáhl knihy a začal jimi listovat. Jedna z nich měla pro něj nic neříkající název *Hlas víry* druhá byla Nový Zákon. V případě druhé knihy se v něm vynořila matná vzpomínka na dětství, rodiče mívali v Sosnovce také Nový Zákon.

Aby nějak ubil čas, když ležel ve svém bunkru, začal Umouněncem číst na stránkách, které se před ním náhodně otevřely. Tam stálo: „Není rozumného, není, kdo by hledal Boha... Hrob otevřený jest hrdlo jejich, jazyky svými lstivě mluvili, jed lýtých hadů jest pod rty jejich. Kterýchž ústa plná jsou zlořečení a hořkosti. Nohy jejich rychlé k vylévání krve. Setření a bída na cestách jejich. A cesty pokoje nepoznali. Není bázně Boží před očima jejich“ (Římanům 3.11,13-18). Umouněncem se zamyslel: „Dříve také byli lidé, jako jsme my dnes – jejich nohy spěchají prolévat krev.“ Představil si, jak on s lupiči pronásledovali se svými rychlými koňmi prchající pocestné a jak, i když ti lidé prosili o život, je nelítostně zabili.

Když si na to Umouněncem vzpomněl, pocítil zvláštní pohnutí a začal uvažovat: „Kdo asi byli ti lidé? Proč měli s sebou ty knihy?“ Začal znovu listovat Novým Zákonem s nadějí, že najde něco o zavražděných, ale nenarazil na žádnou stopu, která by napověděla, co to bylo za lidi. Na záložce pouze našel následující slova: „15. května 1898, datum obrácení k Pánu, den mého pokání a nového narození. Tento den mi Pán odpustil moje hříchy a omyl mne svou svatou krví.“

Umouněncem tomu vůbec nerozuměl a tak otočil několik stránek a četl dále: „Zdaliž nevíte, že nespravedliví dědictví království Božího nedosáhnou?“ (1. Kor. 6.9) Pak přečetl několik dalších variací. Potom si přečetl shrnutí: „A takoví jste někteří byli, ale obmyti jste, ale posvěceni jste, ale ospravedlněni jste ve jménu Pána Jezukrista a skrze Ducha Boha našeho“ (1. Kor. 6:11).

Pak si Umouněncem přečetl vyznání člověka, který řekl: „Aj, polovici statku svého, Pane, dávám chudým, a oklamal-li jsem v čem koho, navracuji to čtvernásob“ (Lukáš 19:8). Zase otočil několik stránek

a začel se do časti 23. kapitoly Lukáše, kde je popsáno ukřižování Krista. Zvláště ho zaujalo, jak byli s Kristem ukřižováni dva vrazi a jak tomu, který se kál a přiznal, Pán Ježíš odpustil a slíbil, že se dostane do ráje.

VII.

Umounělec zavřel knihu a položil si ji pod polštář. Zachumlal se do přikrývky a pokoušel se usnout, ale spánek ho opustil. Jeho srdce bylo příliš znepokojené a všechny pokusy odehnat myšlenky, které se mu vkrádaly na mysl, byly zbytečné. Znovu a znovu mu vyvstával obraz pocestných, jak prosili na kolenou, aby byli ušetřeni.

Až teprve k ránu tvrdě usnul, ale probudil se s novým nepokojem v duši. Jeho druzi si všimli divného výrazu jeho tváře, ale nevěděli, co ho způsobilo. Někteří si mysleli, že onemocněl. Umounělec chodil po celé dny jako v mrákotách a nikdo z něj nemohl dostat, co s ním je.

Jeho druzi nepřestávali pátrat po příčině jeho smutku, dokud se konečně některým nepřiznal, že nemá pokoje od té doby, co si přečetl něco z knihy kterou sebrali zavražděným. To přiznání v nich vyvolalo zvláštní pocit. Co to jen může být za knihu, která způsobila takovou smutnou proměnu jejich veselého druha?

Banda pak požadovala, aby Umounělec to magickou knihu vydal a aby byla spálena. Někteří však naopak se zájmem požadovali, aby se do ní mohli podívat. Nakonec bylo rozhodnuto, že se bude z knihy předčítat před celou bandou. Když se všichni sešli, přečetl jim Umounělec ty části, které na něj nejvíce zapůsobily. Lupiči napjatě poslouchali. Jeden mladý lupič tvrdil s velkou jistotou už na začátku, že je to Nový Zákon a že ho znával. „Moje matka byla věřící,“ řekl, „a vždycky si četla v evangeliu. Často mne brala na dětská shromáždění, kde se z té knihy četlo nahlas a kde jsme se modlili a zpívali.“

Lupiči dlouho seděli a poslouchali předčítání z knihy a pak se tiše rozešli. Většina z nich byla deprimována. Nikdo z nich nevěděl, proč by to čtení na ně mělo udělat takový dojem. Od toho dne se lupiči čas od času scházeli, aby si četli z Nového Zákona. Vliv té knihy byl tak silný,

že se z něj nemohli vymanit.

Tak uběhl celý měsíc. Pak ten mladík, jehož matka byla věřící, prohlásil před svými druhy, že už dál nemůže loupit. Umouněncem ho následoval. (Ostatní lupiči si už dříve všimli, že tito dva se modlili se slzami v očích.) Nakonec se jejich příkladem nechal inspirovat i vůdce bandy.

A tak vyvstala otázka: „Co teď budeme dělat a jak začneme nový život?“ Nejprve si uvědomili, že se především musí jít udat. Vzhledem k tomu, že bylo nemožné odškodnit ty, kterým ublížili, zbývalo jediné: vzdát se úřadům. Ačkoli většina s tímto plánem nesouhlasila, mladý lupič, který chtěl jako první začít nový život, Umouněncem, a pět dalších mužů se rozhodlo, že přiznají svoji vinu před představiteli zákona.

Nadešel den rozloučení, a loučení bylo dojemné. Umouněncovi druhové ho požádali, aby jednou přečetl něco z Nového Zákona. Umouněncem otevřel knihu na místě, kde se popisuje setkání Pána Ježíše s posedlým ďáblem a kde je moc Páně ukázána na tom, jak ho vyléčil a jak Jej tento od toho dne následoval. „Tak to bylo s námi také,“ dodal Umouněncem. „Jsme připraveni zanechat našeho hříšného života. Přestaňme škodit lidem a následujme Krista!“ Po těch slovech padl Umouněncem na kolena a hlasitě se přiznal ke svým přestoupením.

Ostatní ho následovali. Mezi převládajícími vzlyky a povzdechy bylo možné zachytit pouze jednotlivá slova a fráze: „Odpust' mi!“ „Zapomeň na mé...“ „Obmyj mne svou krví!“ „Dej mi sílu!“ „Už nebudu....“ „Slibuji, že“ Sedm lupičů se zbraněmi v rukou se rozloučilo s ostatními polibkem a zamířilo do nejbližšího města. Ostatní zmizeli v různých směrech.

VIII.

Umouněncem a jeho druzi vkročili rozhodným krokem do města. Ihned vzbudili pozornost obyvatel. Kdo by mohl uhodnout, kde se tady tato pestrá skupina ozbrojených mužů vzala? Na rohu jedné z hlavních ulic se zeptali policisty, kde sídlí prokurátor okresního soudu. U jeho kanceláře stála soudní ostraha. Umouněncem se na ni obrátil následujícími

slovy: „Řekněte prosím okresnímu prokurátorovi, že s ním musíme ihned mluvit.“ Zaměstnanec se podezíravě poíval na ozbrojenou skupinu a zeptal se: „V jaké záležitosti?“

„Je to velmi důležité,“ odvětil Umounězec.

Zaměstnanec zmizel za dveřmi. Za několik minut stáli lupiči před váženým postarším pánem, který se zdál být trochu vyveden z míry nenadálou přítomností sedmi ozbrojených mužů. Lupiči, přestože se v lesích rozhodli, že udělají ten neobvyklý krok a přiznají se, byli také očividně rozrušeni, když stáli tváří v tvář před představitelem zákona.

„Dovol nám, abychom ti vysvětlili, kdo jsme a proč jsme sem přišli,“ začal Umounězec třesoucím se hlasem. „Jsme lupiči, ale nemusíš se nás bát, protože jsme se přišli přiznat k naší vině a chceme nést její důsledky. Uvědomili jsme si, jak velkou nespravedlnost jsme páchali, a jsme tu, abychom přijali trest podle zákona za loupení. Nalož s námi tak, jak velí spravedlnost. Zde jsou naše zbraně, vezmi si je.“ S těmito slovy Umounězec a jeho druzi rychle položili své zbraně na hromadu.

Okresní prokurátor byl naprosto zmaten a zpočátku se nemohl úplně ovládnout. Bylo to poprvé v jeho životě, kdy byl svědkem přiznání celé skupiny mužů, kteří se dobrovolně vydali do rukou představitelů zákona. Za chvíli zavolal policii a za několik minut se objevila malá jednotka ozbrojených vojáků vedených policejním kapitánem. Případ byl písemně zaznamenán a zápis předán na oddělení vyšetřování.

Když Umounězec v průběhu výsledku popisoval svůj životní příběh a mluvil důvodu, proč on i jeho kumpáni zanechali života lupičů v lesích, byl okresní prokurátor i ostatní přítomní viditelně pohnuti. Pouze s velkým úsilím se jim podařilo zadržet slzy. Bylo pro ně těžké uvěřit, že úplnou proměnu těchto lupičů způsobilo jejich seznámení s evangeliem. „Už nechci, aby se mi říkalo Umounězec, chci být Pavel Tichomirov,“ řekl mladík. „Od této chvíle budu sloužit Pánu Bohu a lidstvu a bez reptání přijmu trest určený podle zákona. Jsme nyní ve vaší rukou.“ Všichni jeho druzi s tímto prohlášením souhlasili.

IX.

Okresní prokurátor rozčilené nařídil, aby bylo sedm zločinců odvedeno do věznice, kde budou na samotkách, dokud neskončí vyšetřování. A tak byli bývalí lupiči odvedeni. Okresní prokurátor zůstal o samotě v kanceláři s policejním kapitánem. Ještě dlouho spolu diskutovali o této mimořádné události. Věděli, že obyčejní zločinci svoji vinu zapírají, nebo ji přiznají pouze pod tlakem nepopíratelných důkazů nebo pokud jsou chyceni při činu. Tito muži však přišli sami a ke všemu se přiznali. Jak velká musí být síla Božího Slova, když je tak může změnit!

Když policejní kapitán odešel a pro okresního prokurátora skončil pracovní den, odešel tento domů a vyprávěl ženě o své zkušenosti s lupiči. Byla také překvapena a po chvílce uvažování řekla: „Jeden z lupičů, kteří byli ukřižováni spolu s Kristem, se také přiznal, ale ten nemohl utéci. Tihle ale přijít nemuseli, mohli pokračovat v loupení a dál se skrývat v lesích. Je to zvláštní - nic takového se v dějinách justice ještě nestalo!“

Ani večer nebyl okresní prokurátor a jeho žena klidní. „Co myslíš Táno,“ řekl prokurátor, „neměli bychom si také přečíst Nový Zákon? Možná, že bychom našli to, co na ty muže tak zapůsobilo. Vždyť tu knihu stěží známe.“

„Už jsem ji četla,“ řekla Taťána Alexandrovna pohrdavě. „Nevím, co tam bylo, co na ty lupiče mohlo tak zapůsobit.“ Okresní prokurátor Jurij Nikolajevič se zvedl a šel do knihovny pro Nový Zákon. Jeho žena zatím odešla do kuchyně, aby vydala instrukce týkající se večere.

Jurij Nikolajevič si nasadil brýle, otevřel Nový Zákon a začal v něm listovat. Zaujala ho 12. kapitola Jana a začal tedy číst zde. Četl a souhlasil s Marií, která neváhala použít svoji cennou mast na Krista. A současně jako právník nemohl neodsoudit skrytého zloděje Jidáše. Na skutky tohoto ničemného zrádce se díval z pohledu zákona. Prokurátor četl dále a byl unesen všemocnou silou Krista, který uzdravil Lazara, jehož tělo se už začínalo rozkládat. Divil se nevěřícínosti zákoníků, kteří

byli svědky těchto neslýchaných divů. Zamyšleně uvažoval o zrnku pšenice, které musí nejdříve uhynout, než přinese plod, ale nemohl přijít na skutečný smysl tohoto podobenství.

Ale když se dostal ke slovům: „A já budu-liť povýšen od země, všechny potáhnu k sobě“ (Jan 12:32), pocítil najednou, jako by se mu Ukřižovaný přiblížil. Pocítil světlo ve své duši a zatoužil po kříži, z něhož zazněla ta silná slova: „Dokonánoť jest!“ Přemýšlel, zda tohle byla ta síla, která přivedla Tichomirova, ale pak pocítil hrůzu, když si na konci kapitoly přečetl tato slova: „Kdož mnou pohrdá, a nepřijímá slov mých, mat', kdo by jej soudil. Slova, kteráž jsem mluvil, tať jej souditi budou nejposlednější den.“ (Jan 12:48). A pak už mu byl jasný důvod, proč lupiči zanechali svého ohavného řemesla.

V tom okamžiku se jeho žena vrátila z kuchyně. „Na co myslíš? Co tě tak rozrušilo?“ zeptala se manžela. Jurij Nikolajevič jí to začal vysvětlovat, ale nemohl najít správná slova, která by vyjádřila to neobvyklé téma, a ona mu nerozuměla.

Té noci Jurij Nikolajevič nemohl usnout. Jakmile zavřel oči, slyšel ta slova: „Slovo, které jsem mluvil, to je bude soudit.“ Zdálo se mu, že ty odstavce Božího Zákona odsuzují jeho, okresního prokurátora za všechna přestoupení, kterých se v životě dopustil, a on že hledá a dovolává se nějakého obhájce, kterého však nemůže najít. Nakonec si přece jen krátce zdříml, ale ani tak nemohl najít pokoje. Ráno vypravoval ženě, co se mu v noci přihodilo. Ta přičítala jeho stav náročné práci a jeho rozrušení, ale když prohlásil, že se chce vzdát své funkce, byla šokována a bála se, že její manžel přichází o rozum. Jurij Nikolajevič však trval pevně na svém. Bylo mu jasné, že jeho, okresního prokurátora, volá Syn Boží na kříži k pořádku, aby se mohl stát jeho osobním Spasitelem.

X.

Pavel Tichomirov a jeho druzi byli uvrženi do samostatných cel. Všichni soudci, kteří se zúčastnili výslechu a poslouchali lupiče, se divili kroku, který tito učinili. A zejména je udivovalo, že tyto muže proměnil

pouze vliv evangelia. A tak se ukázala velká moc Knihy Boží každému, kdo po ní sáhne s upřímným srdcem a skutečnou touhou poznat pravdu. Skutečnost, že se lupiči přišli sami udat, náhlá a nevysvětlitelná rezignace okresního prokurátora a požadavek místního kněze, aby byli tito bývalí zločinci izolováni, protože Tichomirov a jeho druzi se snaží ostatní vězně přesvědčit, aby přijali jejich víru – všeho toho bylo zanedlouho plné město. Oheň Božího slova se rozhořel v každé cele. Mnoho vězňů a dokonce i někteří strážci se naučili nazpaměť téměř celou dvanáctou a šestnáctou kapitolu ze Skutků apoštolů, protože na ně udělaly tak obrovský dojem.

Za rok nato stálo sedm lupičů před soudem. Díky otevřenému přiznání těchto mužů nemusel okresní prokurátor zdůrazňovat jejich vinu a původní okresní prokurátor jako zástupce zločinců pro ně požadoval milost, protože se přiznali a chtěli žít počestným životem. Přesto však byli odsouzeni na deset let nucených prací. Rozsudek přijali pokorně, protože si uvědomovali, že si ho zasluhují, a proto se ani neodvolali, aby jim byl trest zmírněn. Proces byl veřejný. Když měli obvinění pronést svoje prohlášení, každý z nich prostě vyjádřil politování, že škodil druhým tolik let a každý se také zmínil o vlivu evangelia na jeho srdce. Mnoho z přítomných bylo dojata a semínko Božího Slova zakořenilo v srdci mnohých.

Po ukončení procesu byli odsouzení posláni po jednom na různá místa s výjimkou Tichomirova a Solovjeva, kteří jeli spolu. Při loučení si slíbili, že zůstanou za všech okolností věrni Pánu a že budou ostatním říkat o Jeho Lásce. Tichomirov a Solovjev byli posláni do jednoho okresu až za jezerem Bajkal. Ve všech vězeních, kam na své cestě přišli, hovořili o svém spasení skrze evangelium a o lásce, kterou Pán Bůh chová ke každému kajícímu se hříšníku. Všude našli někoho, kdo jejich upřímnému svědectví naslouchal a uvažoval o něm.

Zvláště pozorné posluchače Božího Slova našli mezi těmi, kteří byli stejně jako oni odsouzeni k nuceným pracím. Za nějaký čas se několik z nich plně vydalo Pánu. A za dva roky si dokonce i vedení věznice všimlo, že se obvykle vzpurní odsouzenci zklidnili a že chování některých je bezvadné.

Na cestě do exilu se Tichomirov všude pídil po jakékoli známce přítomnosti přistěhovalců z gubernie Mogilevo a doufal, že zjistí něco o svých rodácích a zejména, že se dozví, zda ještě žije jeho sestra. Všechny dopisy, které poslal domů zůstaly bez odpovědi. Jak často se jen jeho myšlenky zatoulaly k jeho milované sestře. Jak rád by jí jen vyprávěl o svých zkušenostech a jeho obrácení z cesty smrti k živoucí naději v Kristu.

XI.

Za několik let přišla v důsledku nějaké radostné národní události amnestie a Pavel Tichomirov a Jiří Solovjev dostali svobodu. Rozloučili se tedy s odsouzcenci, kteří byli obráceni a poručili svoje duchovní děti Hospodinu. Při loučení všichni plakali.

Tichomirov a Solovjev se vydali pěšky na cestu směrem na Irkutsk–Tomsk. Jejich nejpálčivější touhou bylo dostat se do evropské části Ruska do svých domovů, na které si ještě matně vzpomínali. Všichni, koho na své cestě potkali nebo kdo jim poskytl přístřeší, se živě zajímali, kdo jsou, odkud přicházejí a kam jdou. Všichni byli hluboce pohnuti, když vyslechli životní příběh bývalých lupičů a v srdcích mnohých byla probuzena touha také sloužit Pánu Bohu. V mnoha koloniích potkávali věřící bratry, se kterými trávili večery a diskutovali a četli Boží Slovo. Věřící se radovali z vítězství evangelia, které se projevilo v obrácení ztracených hříšníků, a velebili jméno Boží. V jedné z osad, kde strávili neděli a hovořili před velkým shromážděním o svém bývalém životě a obrácení, došlo k velkému probuzení, velký počet duší se zde obrátil k Pánu Bohu. To přineslo radost všem.

První jarní dny, kdy se příroda po dlouhém zimním spánku začala probouzet, přilétli stěhovaví ptáci ve velkých hejnech do starých domovů, kde na podzim zanechali svá hnízda. Tichomirov a Solovjev také pospíchali do svých rodišť, kde však již byly jejich domy dávno zničeny. Na cestě se drželi blízko železnice. Tichomirov se marně snažil vzpomenout si na název stanice, kde ztratil rodiče i sestru. Ještě jednou by rád uviděl sněhovou hradbu, v jejímž stínu prožil tolik žalu a strádání v dětství. Když si na tu zkušenost vzpomněl, začaly mu po tváři stékat

slzy a zvolal: „Mí milí, vy jste mne tady všichni zanechali a já teď musím putovat širým světem úplně sám!“ Pak si ale vzpomněl, že ani Boží Syn neměl na téhle zemi útočiště, dokonce i mezi svými byl sám.

K večeru se poutníci přiblížili k městečku na břehu řeky nedaleko od dráhy. Zahnuli do jedné z ulic a zeptali se lidí: „Jsou tu nějakí věřící?“ Lidé jim ukázali úhledný domek mezi vysokými borovicemi. Když se přiblížili, všimli si dvou hrajících si dětí u dveří domu a na dvorku mladé, dobře oblečené ženy, která měla nějakou práci. Ta je ale vlídně pozdravila.

Muži jí řekli, že jsou věřící a požádali ji o nocleh. Mladá žena je s půvabem zavedla do domu a řekla: „Pro bratry v Pánu se tu vždy najde nějaké místo.“

A současně zavolala na manžela, který pracoval na zahradě. Ten hned přišel, srdečně hosty pozdravil a povídal si s nimi, zatímco žena pospíchala udělat čaj. Než začala voda v samovaru vřít, podojila dvě krávy a prostřela stůl. A byla to opravdu hostina: kusy čerstvého másla, smetana, konvice plná mléka, dva nebo tři druhy koláčů, vařená vajíčka a výborný bílý chléb. Pro oči hladových poutníků to bylo opravdu něco. Velká lampa vrhala jasné světlo na sněhobílý ubrus a lesklý samovar zvesela bublal.

Přátelská paní domu vešla v bílé vyšíváné zástěře a řekla manželovi: „Pozvi bratry ke stolu.“ Zasedli tedy ke stolu, který se prohýbal jídlem, a hlava rodiny prosila za požehnání těch darů. Muž poděkoval Pánu Bohu za Jeho lásku a péči a za hosty a požádal Ho, aby jim udržel víru a požehnal jídlo. Pro Tichomirova to bylo poprvé v životě, kdy seděl u tak bohatého stolu mezi tak pohostinnou a laskavou rodinou. Jeho srdce přetévalo radostí a potěšením. Děti, chlapec a děvče, také seděly u stolu a pozorně naslouchaly hovoru.

XII.

Když byli zavoláni k večeři, musel Tichomirov přerušit vyprávění svého příběhu v místě, kdy lupiči v hlubokém lese začali číst Nový Zákon, který ukradli zavražděným poutníkům. Na žádost hlavy

rodiny Tichomirov pokračoval. Živě vykreslil, jak Boží Slovo proniklo do jeho srdce i do srdce jeho druha, jak litovali svých zlých skutků a rozhodli se změnit způsob života a vzdát se spravedlnosti, jak se okresní prokurátor obrátil na víru a jak byli odsouzeni. Pak jim, vyprávěl o svém pobytu ve vězeních na cestě do místa trestu a o letech, které strávil na nucených pracích, než byl amnestován. Hostitele nemohli z vyprávěče spustit oči a paní domu si často otírala slzy, které jí proudily po tvářích, jako by je chtěla před ostatními skrýt.

Při vyprávění čas plynul bez povšimnutí, dokud velké hodiny hlasitě neodbily půlnoc. Pak si všichni klekli na kolena a děkovali Pánu Bohu za Jeho milost spasení ztracených hříšníků. Když se pak paní domu zvedla, dojatě se zeptala: „Ale kam teď“ chcete jít?“

„Rozhodli jsme se, že se vrátíme do svých bývalých domovů,“ odvětil Tichomirov.

„Máte tam ještě příbuzné?“ pokračovala paní domu.

„Solovjev má ještě matku, která je věřící a žije v kyjevské gubernii. Já nemám nikoho – ani otce, ani matku. Hledám prostě jen místo mého dětství, svoji rodnou vesnici v gubernii Mogilevo. Především chci ale svým rodákům říci o Kristu a Jeho lásce k nim.“

„Jsi tedy již dlouho sirotek?“ začala znovu hostitelka.

„Rodiče jsem ztratil, když mi bylo osm let, ztratil jsem je, když jsme se stěhovali na Sibiř. Můj otec zemřel dva dny předtím, než odešla moje matka.“

Paní domu se chytla oběma rukama stolu, stoupla si, naklonila se k Tichomirovi a podívala se mu hluboko do očí. Její manžel se na ni překvapeně podíval a nerozuměl, proč se hosta tak důkladně vyptává, místo aby začala připravovat postele na spaní. Tichomirov pokračoval: „My – já a moje sestra – jsme osiřeli, ona byla o něco starší než já. Den po smrti mé matky jsem ji ztratil z očí. A od té doby nevím, co se s ní stalo. Určitě zahynula jako tolik osiřelých dětí přistěhovalců v důsledku nemožných životních podmínek. Byla to hodná dívka a starala se o mne

jako vlastní matka.“ A v tom okamžiku začal Tichomirov plakat.

Bledá jako smrt se slzami stékajícími po tvářích hostitelka zvolala: „Je to možné, že jsi to ty, můj milovaný bratr Pavel? Rychle mi to řekni, srdce mi říká, že jsi to ty.“

„Sašo! Vidí mé oči skutečně tebe? Tebe, moje milovaná!“ zvolal s pláčem jako dítě.

„Ano, jsem to já. Jsem tvoje sestra, můj milovaný! Jak jen moje srdce po tobě toužilo!“ Bratr a sestra si s pláčem a polibky padli do náručí. Pak se Tichomirov natáhl po dětech, které se s pláčem dívaly na matku. Hned políbil je i manžela své sestry.

Dokonce i Solovjev se zapojil do všeobecné radosti a byl velmi pohnut z neočekávaného setkání bratra a sestry. Jaká to byla radost! Saša byla tak rozrušená, že zpočátku nevěděla, co dělat. Znovu a znovu se přibližovala k Pavlovi, dávala mu ruce okolo ramen a říkala: „Jsi to opravdu ty, bratře? Opravdu té vidím? Jaká radost! Když jsi přicházel k našemu domu, měla jsem pocit, jako bych něco cenného našla, moje srdce bylo plné nevyslovitelné radosti. Nevím, jak se to stalo. Hned jsem ti chtěla nabídnout občerstvení a nocleh. Po celém tom utrpení, kterým jsem prošla, jsem připravena také pomoci jiným, kteří to potřebují, ale v tomto případě po tom mé srdce zvlášť toužilo. Teď už vím proč. Vrátil se ke mně můj milovaný bratr, dvacet let jsme se neviděli. Jaká radost!“ Znovu padli na kolena a chválili Pána Boha s takovou vroucností, jako nikdy předtím. Dokonce i Sašina pětiletá dcerka se modlila: „Drahý Spasiteli, děkuji Ti, že jsi k nám přivedl strýčka Pavla!“ Všichni plakali a Alexej Vasiljevič děkoval Hospodinu za ten cenný dar, který Pán Bůh udělil jeho ženě.

Byly již tři hodiny ráno, ale ještě nešli spát, dokonce ani děti si nelehly. Znovu si dali čaj a hovořili spolu. Nakonec téměř před rozbřeskem šli konečně do postele, poté co se vzájemně poručili do rukou Božích. Díky jejich nedávným zážitkům však nespali klidně. Pavlovi se zdálo, jak předčítal Boží Slovo lupičům v lese a jak se s nimi rozloučil. Zdálo se mu okresním prokurátorovi, o soudu, vězeních, které

navštívil na své cestě do tábora nucených prací, a o nucených pracích. Když se vzbudil a přesvědčil se, že to byl jen sen, znovu poděkoval Pánu za to, co vykonal. Při ranním čaji znovu vyjádřil stejné překvapení a obdiv nádherné Boží milosti v jeho péči o sirotky.

XIII.

Saša bratra požádala, aby ji znovu vyprávěl, co zažil od okamžiku, kdy se museli rozloučit u sněhových hradeb u železniční stanice. Sama mnoho vytrpěla v dívčím sirotčinci a zůstala tam až do konce podzimu. Na začátku podzimu se v něm rozšířila epidemie, protože se tam moc netopilo a děti umíraly po tuctech. Pak přišli dobří lidé z okolních vesnic a vzali si děti k sobě, aby ty malé zachránili před zmrznutím. Sašu si vzala chudá, ale věřící vdova, která měla čtyři vlastní děti. V malé chýši, kde byla plochá střecha pokryta drny, strávila Saša zimu s tetou Duňou a tady měla dostatek chleba. Teta Duňa čítávala Nový Zákon a modlila se s dětmi. V této kolonii byla také škola, kam Saša chodila, však se učila pilně. Bavilo ji čtení a hlavně četla ráda Nový Zákon. Ve čtrnácti letech zažila milost spasení a požádala o křest, čímž se dostala do společenství věřících.

Uplynuly čtyři roky. Ze Saši se stala mladá žena. Vědělo se o ní, že je pilná a že je nejlepší zpěvačkou ve sboru. Každý ji měl rád. Nikoho by ani nenapadlo, že není dcera tety Duni.

Měly se s tetou velmi rády. Vesnický sbor často navštěvoval okolní vesnice a města, aby vydával svědectví o Pánu. Jednou se zpěváci rozhodli navštívit město, kde nyní Saša žije. Zde jejich službu Pán bohatě požehnal. Pod vlivem duchovní zvěsti kazatele, který se sborem přijel, se mnoho lidí obrátilo k Pánu, mezi nimi i mladý účetní, který byl zaměstnán v obchodě. Do roka se stal Sašiným manželem a od té doby spolu žili v lásce a harmonii. Pán Bůh jim dal dvě děti.

Když Saša dokončila svůj příběh, připomněla Pavlovi, jak se chtěl vrhnout pod vlak po smrti rodičů a jak ho od tohoto zoufalého kroku odradila slovy: „Nezoufej drahý, Pán Bůh nás neopustí.“ Nyní museli Pavel a Saša pomyslet na slova Davidova: „Prozpěvujte Bohu,

žalmy zpívejte jménu Jeho, vyrovnejte cestu Tomu, kterýž se vznášá na oblacích. Hospodin jméno Jeho, plésejtež před Ním. Otec jest sirotků a ochránce vdov, Bůh v příbytku svatém svém. Bůh samotné rozmnožuje v domy, vyvede vězně z okovů..." (Žalm 68:4-6). A znovu chválili Hospodina

XIV.

Saša souhlasila se záměrem bratra vrátit se do starého domova a navštívit příbuzné a známé v Kristu a také ho chtěla na této cestě doprovázet a pomoci mu s prací s nespasenými dušemi. Alexej Vasiljevič naprosto souhlasil a slíbil, že se bude starat o chlapce a Saša že vezme s sebou dívku. Rovněž jim dal na cestu potřebné peníze.

O tři dny později již byli bratr se sestrou na cestě do Evropské části Ruska. Se Solovjevem prošli Samaru, Saratov, Pensu, Voroněži, Kursk a Kyjev a zde se Solovjev s Pavlem a Sašou rozloučil, aby pokračoval do rodné vesnice. Doufal, že se k nim vrátí, až uvidí svoji matku. Bratr se sestrou šli dále do gubernie Mogilevo a nakonec došli až do rodné Sosnovky.

Po příchodu ze doptali na rodinu Tichomirovů, našli dva bratry svého otce, dvě tety a několik vzdálených příbuzných, kteří byli ještě naživu. Všichni byli překvapeni, že vidí Pavla a Sašu, o kterých slyšeli, že zahynuli po smrti rodičů, ještě než došli do cíle své cesty. Každý je zval jako vítané hosty.

Brzy se dozvěděli, že jejich mladí příbuzní jsou evangelíci, kteří odmítali slavit radost z opětovného setkání pitím, protože se to ke křesťanům nehodí. „Ale proč ne?“ ptali se obyvatelé vesnice. „Cožpak nejsme také křesťané? A přitom pijeme kořalku při každé příležitosti.“ Tyto hovory obvykle vyvolaly diskusi, která později vela ke čtení Božího Slova. Pavlovo vyprávění o tom, jak začal nový život, udělalo na všechny velký dojem. Téměř každý večer se obyvatelé Sosnovky shromáždili u Tichomirovů, aby si poslechli Boží Slovo. Postupně pravda evangelia překonala bariéry starých předsudků jejich výhradně vnějškové formy náboženství. Mnozí začali rozumět, že Kristus se musí

stát jejich osobním Spasitelem, a rozhodli se, že Mu plně odevzdají své životy.

XV.

Pak přišla nová zkouška. Kněží byli znepokojeni a oznámili policii celého okresu, že sem přišel trestanec a zničil základy pravoslavné víry, a pokud ho úřady nechytí, bude novým učením ohrožen celý stát. V noci se u Tichomirovů objevil policista a zavedl Pavla k prezidentovi státní policie a následujícího dne přišel vyšetřující soudce s knězem. Po skončení vyšetřování byla vznesena obžaloba z obluzování. Než nadešel proces, byl Tichomirov uvězněn ve státním vězení pod policejní ostrahou.

Saša byla velmi smutná kvůli bratrovi. Musela se vrátit na Sibiř a ani ho nemohla uvidět, protože návštěvy ve vazbě byly před procesem zakázány. Za několik dnů napsal Pavel sestře tento dopis:

„Drahá Sašo,

nechci, aby sis kvůli mně dělala starosti. Jsem velmi rád, že už nejsem ve vězení jako zloděj a lupič, ale jako křesťan, abych nesl část utrpení svého Spasitele. Nepopsatelně se zde raduji, protože ve vězení žízni po spasení mnoho ztracených duší a já jim mohu přinést Krista. Nelekej se a modli se za mne. Posílám polibek Tobě a Tvému muži i dětem.“

Uběhl celý rok, než došlo k procesu. Do té doby vystřídal Pavel tři vězení. Všude kázal o Kristu a všude se hříšníci rozhodli jít cestou spasení. Vězeňští kněží však požádali úřady, aby je přeložil pryč od tohoto kacíře, se kterým nemohli žít v pokoji. Soud odsoudil Tichomirova ke dvěma rokům vyhnanství v gubernii Jenisejsk kvůli obluzování pravoslavných věřících a jejich navádění na víru evangelia. Vyšetřování ukázalo, že v samotné Sosnovce přestalo chodit za knězem a uctívat svaté obrázky asi sto lidí.

Brzy po odsouzení byl Pavel znovu odvezen na jemu tak známé území, na Sibiř. Podařilo se mu dát zprávu Saše a jejímu manželovi, ve

kterém vlaku bude projíždět nejbližší stanicí a oni za ním přišli, aby ho ještě jednou viděli. Mohli ho ale pouze pozdravit přes mříže vězeňského vagónu. Saša plakala, protože jí bylo bratra líto, ale on se na ní podíval s úsměvem a dal jí tak vědět, že je rád, že může trpět pro Krista.

XVI.

Uplynuly dva roky. Tichomirův život v průběhu jeho vyhnanství všude odrážel čistý a svatý život Kristův, který byl příčinou úspěchu jeho svědectví. Během těch dvou let si neustále dopisoval se Sašou a také se Solovjevem. Ten mu napsal, že zůstal ve své rodné vesnici, kde ho malá skupina bratří křesťanů přivítala a že mu bylo s požehnáním dovoleno mezi nimi pracovat. Jeho matka se stále naživu a se velmi šťastná, že Pán Bůh vyslyšel její modlitby a spasil jejího syna. Nyní dožívá své poslední dny se svým synem, ze kterého se stal upřímný a počestný křesťan.

Po ukončení vyhnanství odešel Pavel ke své sestře pevně rozhodnut, že zasvětit celý život zachraňování ztracených hříšníků. Neožení se, protože nechce, aby mu cokoli bránilo v šíření evangelia, které jeho i mnoho dalších úplně změnilo. Pracoval ve sboru ve městě, kde žila Saša, a také v jiných sibiřských městech, ale trvale bydlel u své sestry, z čehož se radoval i jeho švagr. Saša bratra často doprovázela na cestách do vesnic jako jeho spolupracovnice na Boží vinici. Jejich sbor po duchovní stránce stále rostl.

Pavel Tichomirov napsal tato slova na první stranu Nového Zákona, který vzal bratrovi, kterého zabil:

„Odpust’ mi ve jménu Krista, milovaný bratře. Zabil jsem tě, zatímco jsem byl sám mrtev ve svém hříchu. Pán mi odpustil a povolal mne k novému životu. Předčasná tělesná smrt byla nástrojem přivedení nejen mne, ale i mnoha jiných hříšníků a vrahů k věčnému životu. Tak Nový Zákon zavraždil mé vyprahlé srdce jako pramínek života, uhasil moji žízeň a plyne stále dál, zrychluje a rozdává život také dalším duším. Proto chválím Pána Boha. Amen!“

Jako dík za požehnání, kterého se mi dostalo při čtení tohoto životního příběhu, snažil jsem se prostřednictvím tohoto překladu umožnit i dalším zažít požehnání, které přichází jako důsledek upřímného a vážného přijetí Božího Slova. Doporučuje se přečíst si příběh několikrát a tak se nejen lépe seznámit se zde popsányi událostmi, ale také lépe porozumět vlastní situaci v očích Božích. Tato snaha je doprovázena modlitbou, aby čtenář zpytoval srdce a ptal se, zda-li sám před Pánem Bohem ob stojí.

Karel Lukeš